

Kanadai-Magyar Kortárs Művészek Kiállítása

Diefenbunker Múzeum, Ottawa

2022. május 7.

A kiállító művészek rövid életrajzi ismertetője

1. BÁRDOS-DOBBEK SUSAN

Művészi nyilatkozat: 1991 decemberében Mihail Gorbacsov miniszterelnök a hidegháború befejezésével kapcsolatban kijelentette: „A háború veszélye többé nem létezik”. Harmincöt évvel korábban teljesen ellenkező volt a helyzet. 1956 decemberében, egy hideg téli reggelen öttagú kis családunk egy jobb élet reményében átlépte a magyar-osztrák határt. A hajóutat Kanadába 1957 májusában – az Atlanti-óceán átszelésével – az Amszterdamból Montrealba tartó Holland America Line hajója, az S.S.Groote Beer fedélzetén tettük meg.

A kiállításra „From There to Here” (Onnan ide) címmel ezt az utazást ábrázoltam. Mivel vízfestőként hatással van rám a hagyományos ázsiai vízfestészet, a kifejező ecsetkezelést papírkollázzsal ötvözöm. Az összegyűjtött emléktárgyak, újságcikk-kivágások, fényképek és nosztalgikus darabok rétegei alkotják a multimédiás alkotás szerkezeti vázát. A szavak olyan képeket idéznek fel, melyekben erőteljesen jelen van a szociális, szellemi és történelmi narratíva.

Önéletrajz: Bárdos-Dobbek Susan Magyarországon született, és fiatalon vándorolt ki a kanadai Montrealba. Alapfokozatú oklevelét képzőművészet főszakon a McGill Egyetemen szerezte, és a montreali Visual Arts Centre-ben több alkotóműhelyen is részt vett. Tanulmányozta a multimédiás kompozíciókat és a vízfestést. Újabban – a hagyományos ázsiai vízfestészet hatására – vízfestményein a kifejező ecsetkezelést a japán „washi” papírból és egyéb anyagokból készült papírkollázzsal ötvözi.

Bárdos-Dobbek Susan számos csoportos kiállításon vett részt Kanadában (Québec, Ontario és New Brunswick) és Magyarországon (Szentendre és Keszthely). A Kanadai-Magyar Művészek Közössége (Canadian Hungarian Artists Collective), a Beaconsfield Art Association és a Lakeshore Artist Association szakmai tagja.

www.artbeaconsfield.com

2. BÉNYEI ANDREW

Művészi nyilatkozat: Elsősorban az emberi állapotot vizsgálom. Ezek szituációs szobrok, melyek a társadalomnak azon oldalát tükrözik, melyet az aktuális események figyelmen kívül hagynak. Alkotásom – annak realizmusa miatt – hagyományosnak tűnhet, viszont túlmutat a hagyományoson: az „expresszív kortárs szobrászat” irányába mozdul el. Ezek a szobrok a személyes érzelmi válaszomat képezik azoknak az embereknek a sokrétű és összetett kölcsönhatásaira, akinek a reményeit az élet megtépázta. Ahhoz, hogy ilyen hatást érjek el, expresszív és képzeletbeli szinten dolgozom, együtt érezve az alanyokkal, és miközben mindegyiküket egyenként megformálom, elképzelem, hogyan érezném magam a helyzetükben.

Önéletrajz: Bényei Andrew-nak csupán négy évtizedébe került, hogy ráleljen igazi szenvedélyére: a művészetre. Mérnöki és üzleti diplomát szerzett, és közel 20 évig dolgozott ezen a területen. 1990-ben otthagyta karrierjét, és teljes időben az Ontariói Képzőművészeti Akadémián (Ontario College of Art and Design) tanult, ahol megszerezte diplomáját. Bényei Andrew leginkább figuratív szobrairól ismert, melyek az emberi állapotot és az emberi dinamikát ragadják meg. Munkáit több elismeréssel is díjazták, és világszerte kiállították. Szobrai megtalálhatóak számos céges, köz- és magángyűjteményben.

www.benyei.com

3. BLANÁR ANDREA

Művészi nyilatkozat: 1945 márciusában szőnyegbombázás érte Szombathelyt és a székesegyházat. Nagynéném és vőlegénye, akik nem sokkal később ugyanabban a székesegyházban tartották volna esküvőjüket, elhunytak a bombatámadásokban. Kanadában nagymamámnak volt egy szentély számba menő vitrinje, amelyben a bombatámadások után megtalált és megmentett néhány maradványt őrzött. A szekrényt minden látogatás alkalmával ünnepélyesen kinyitotta, és a történeteket újra meg újra elmesélte.

A hidegháborús évek alatt édesapám, aki a kommunizmus és a nukleáris támadás megszállottja volt, előadást tartott nekünk a stroncium-90-ről. Az édesanyámat pedig minden egyes konfliktus arra készítette, hogy készleteket halmozzon fel.

A családom átfésülte a bombák nyomán keletkezett törmelékeket, miközben szeretteik után kutattak, én pedig művészként bontótelepekről mentek ki sérült tárgyakat. Ezeket a szuggesztív erejű tárgyakat körültekintéssel építettem be szakrális tárgyakba, székesegyházakba, ereklyetartókba. A természet – mintegy ellensúlyozásként – gyakran ezekbe a létesítményekbe van belefoglalva, és a faragott elemek fantáziadús narratívái pedig újra keretezik és magukba zárják a háború negatív lenyomatait.

Önéletrajz: Blanár Andrea Magyarországon, Szegeden született. Jelenleg a québeci Hudsonban él és dolgozik. Képzőművészeti (Magna Cum Laude) diplomáját a montreali Concordia Egyetemen szerezte. Negyvenhárom önálló kiállítása volt, valamint több mint nyolcvan országos és nemzetközi csoportos kiállításon vett részt. Munkái több jelentős közgyűjteményben találhatóak meg.

Alapítója és elnöke a Kanadai-Magyar Művészek Közösségének (CHAC), valamint a Közösség minden nagyobb projektjének a vezetője, jelenleg pedig a Diefenbunker kiállítás koordinátora. Művészetek pártfogója, aki számos magas rangú tisztséget töltött be a Le Conseil de la Peinture du Québec keretében, és hosszú évekig Kanada képzőművészeti képviselője volt a Canadian Conference of Arts kötelékében. Magyarország legmagasabb kitüntetését a kultúra terén végzett kiemelkedő munkájáért 2018-ban vette át.

andreablanar@aol.com

www.andreablanar.com

4. BOROS GÁBOR

Művészi nyilatkozat: 1957. január elején, Kőbányán, a X. kerületben a Kada utcában, egy kétszobás kis lakásban egy anya olyan döntés hozott, ami a későbbiekben megváltoztatta a család jövőjét. A szovjet megszállás óta már nem bírt többé abban az országban maradni, ahol ő és a gyermekei születtek. Körültekintően figyelve az eseményeket, és óvatosan kerülve, nehogy gyanút keltsen, titokban a távozását előkészítő terveket szőtt. Vigyázva, nehogy észre vegyék a szomszédok, a családja és a férje fogta 8, 6 és 2 éves gyerekeit és elszökött. Összeszedte a bátorságát, és elmenekült.

Önéletrajz: Boros Gábor az Alföldön elterülő Újszászon született. Az 1956-os forradalom után családja kivándorolt a québeci Montrealba. Tanulmányait az Eastern Townships-hez tartozó Ayer`s Cliff kisváros közelében, a Szűz Mária szolgáinál végezte, majd visszatért Montrealba, ahol a Saint-Laurent-i Cegep keretében bölcsész oklevelet szerzett. Mielőtt visszatért fogadott városába, Montrealba, az Ottawai Egyetemen nyelvész diplomát szerzett. Miközben évekig francia nyelvet tanított bevándorlóknak, felfedezte a fotóművészetet. A távoli, régi falusi lakóhelyek mélyen gyökerező univerzuma ragadta meg. Célja megörökíteni a tovatűnő, egyetemes világot. Mélyen foglalkoztatja továbbá az őslakos népek kultúrájának eltűnése és a környezet pusztulása. Ebben a zűrzavarral, identitásválsággal, kategorizálással, számítógépes trükkökkel terhelt korban, a nagybetűs MŰVÉSZET értékesebbé válik.
magnolias12@hotmail.com,
www.borosgabor.com

5. BRZEZINSKI ALEX

Művészeti nyilatkozat: Rendkívül érdekes, hogy egy poszt nukleáris világban arra számítottak, hogy az arany olyannyira meg fogja őrizni az értékét, hogy Kanada szükségesnek és tanácsosnak látta, hogy tartalékkészletei elhelyezéséhez páncéltermet alakítson ki. Ebben a térben helyezek el egy sor kollázst – az arany egyszerű ábrázolásait, nem pedig aranyrudakat – azzal a céllal, hogy megkérdőjelezzem relatív gyakorlatiasságukat. Az aranyat, amit az egyiptomi fáraókkal együtt temettek el, hogy segítsen nekik a túlvilágra átmenni, felfedezéskor felhasználatlanul találták meg. Mi lenne a különbség a folyóirat reklámokban található pótarany és a Diefenbunker

páncéltermében tárolt igazi aranyrudak posztnukleáris funkcionalitása között? A testetlen fürdőruhamodellek aranyszínű bőréből készített utolsó kollázs azt a katasztrófális eseményt esztétizálja, amely a halálukhoz vezetett volna. Némileg hasonló módon ahhoz, ahogyan a Diefenbunker érzésteleníti a hidegháborús korszak rettegését.

Önéletrajz: Alex Brzezinski Angliában, Londonban született, és ötévesen költözött Kanadába. A Concordia Egyetemen tanult, és később megszerezte a könyvelői engedélyt. Miután évekig dolgozott partnerként egy könyvelői cégnél, visszatért a Concordiára, hogy művészettörténetet tanuljon. Fényképészetben és a képek utólagos kezelésén alapuló alkotómunkáját nemrég több, ikonikus ábrázolás köré épülő kollázsprojekt váltotta fel. Számos személyes blogja van, melyek közül a főbb megfigyeléseket tartalmazót az utóbbi kilenc évben naponta frissíti. A világhálón az alexbrzphoto.com oldalon van jelen.

Ellentétes oldal: Bolondok aranya

6. BUNKÓCZY JOSEPH

Művészeti nyilatkozat: Sokan hagyták el Magyarországot az 1956-os forradalom idején, és menekülteként sokak számára ez egy új élet kezdetét jelentette, tele olyan lehetőségekkel és kilátásokkal, amiket a szabadság és a béke kínált. Ezek a festmények annak az útnak a végét ábrázolják – egy új életet egy új világban. Főbb témáim: emberek az intim környezetükben, városi jelenetek és építészeti elemek. Munkásságom lényege a realitás bemutatása olyan álomszerű minőségben és időtlenséggel, melyek túlmutatnak a modern élet körülményein.

Önéletrajz: Bunkóczy Joseph Szegeden, Magyarországon született, gyerekkorát 1957 és 1968 között Franciaországban töltötte. Mérnöki karrierjével párhuzamosan képzőművészetet is tanult, és 1988-ban alapfokozatú oklevelet szerzett stúdióművészet és művészettörténet szakon a Concordia Egyetemen. Azóta több kiállításon vett részt: Radio Canada, egyéni kiállítás, 1987; Salon d'automne, Cercle des Artistes Peintres du Québec, 1989 és 1990; Orford Art Centre, egyéni kiállítás, 1994; Montreal Women's Art Association, csoportos kiállítás, 2002 és 2006 (között, ahol 2002-ben a zsűri az első díjjal jutalmazta, míg 2005-ben dicséretben részesítette. 1989-ben néhány műve megjelent Guy Robert *Cent vingt du Cercle des Artistes Peintres du Québec* című, az Iconia Publisher által kiadott könyvében.

Ellentétes oldal: Új világ, vegyes technikák

7. FEKETE-FEHÉR SOFIE

Művészeti nyilatkozat: Technológiai környezetünk ellenére Fekete-Fehér Sofie továbbra is hisz az ábrázolás képzeletünket és kollektív emlékezetünket tápláló erejében. Először, a *Gamma* egy két festményből álló diptichon, mely egymás mellé helyezi az absztrakt és a figuratív művészetet, azaz a festészet két pólusát a huszadik században. Ugyanakkor a két szuperhatalom hidegháború idején zajló konfrontációját is hivatott szimbolizálni. Az atombomba ledobását követő percek

jelképezi: a vörös szín a hőhatásra utal, miközben az elpusztított táj megidézi a robbanás hatását, amelyben a gammasugarak minden élő sejtet elpusztítanak. Másodsor, a *Babiche 2* egy nyersbőrből és textilből készült szobor, mely ugyanazon korszakban zajló úrháború idején a csimpánzokon végzett kísérleteket idézi fel.

Önéletrajz: Fekete-Fehér Sofie magyar származású multidiszciplináris művész Montrealban, Budapesten és Párizsban dolgozik. Első esztétikai tapasztalatait a kertészeti, belsőépítész és jelmeztervezői területeken szerezte. 1996-tól az Université du Québec a Montreal keretében vizuális művészetet, majd pedig szociológiát, antropológiát és színháztudományt tanult. 2016-ban földrajzból szerzett diplomát, és nemrég fejezte be mesterfokú tanulmányait a La Sorbonne-on, ahol az emberek és állatok közötti kapcsolatot tanulmányozta. Alkotóvágyának kiteljesedéséből született kiállításai gyakran önállóak, így lett állandó kiállító a Montreal Belgo épületben. 2018-ban Európa színpadán is bemutatkozott a párizsi La Colline nemzeti színházban, ahol egy óriási vászonra festett. Visszatérve Párizsba felfedezte a relációs művészetet, majd Párizs utcáin két vándorkiállítás keretében teherkerékpárokon osztotta meg rajzait és festményeit a járókelőkkel és azokkal, akik ellátogattak a 2019-es párizsi őszi Nemzetközi Kortárs Művészeti Vásárra (FIAC). Kérjük, látogasson el a fekete-feher.com honlapra.

8. FERENCZY-REICHMANN ÉVA

Művészeti nyilatkozat: A félelem egy nagyon összetett emberi érzés, és mindenki arra vágyik, hogy ne váljon a rabjává. A bunkert egy esetleges nukleáris katasztrófa miatti félelem alapjaira építették, és menedéket, valamint biztonságot hivatott nyújtani. Az életben mindannyiunknak szüksége van menedékre és biztonságra. Mai társadalmunkban a félelem járványként hat. A szobrom a világnak szóló – a félelem terhétől való szabadulásra felszólító – mintegy felkiáltás, a szívem mélyéből fakadó esdeklés azok felé, akik azt megtekintik.

Önéletrajz: Ferenczy-Reichmann Éva 1962-ben született magyar bevándorló szülők gyermekeként. Éva Kanadában, az Egyesült Államokban és Európában tanult, és vett részt több műhelyfoglalkozáson. Számos egyéni és csoportos kiállításon vett részt Kanadában, az Egyesült Államokban és Európában. Munkái számos magángyűjteményben megtalálhatók, többek között Japán Nagykövetségén, Magyarország Konzulátusán, a Soros-családnál, a Stuart Hall Múzeumban, a montreali Városházán, továbbá számos darab található a Bronfman Gyűjteményben és Claridge Alapítványnál. Éva munkái képzeletgazdag alkotások, melyek örömet és eleganciát árasztanak, miközben a közönséget lenyűgözi a kifinomult stílus és a humor.

Ellentétes oldal: *Szabadulás a félelemtől*, öntött kerámia kézi módosítás után

9. HARGITAI TIBOR

Művészeti nyilatkozat: A hidegháború a két szemben álló fél bizalmatlanságának az eredménye volt. A társadalomban félelmet váltott ki, az egyénben pedig feszült lelkiállapotot idézett elő. Napjainkban a kultúránkban fellelhető félelem politikai célú manipulációja az ellentétek közötti törekeny egyensúlyra emlékeztet. Projektem az ártatlan közönséget ábrázolja, mely mindig áldozatául válik az ilyen hatalmi harcnak, és nincs más választása, mint figyelni és túlélni. Nyolc *Totem Nő* áll körben (vörös és kék), három arany színűt őrizve a közepén. Szabadon állnak, szorosan egymás mellett a körben, mégis a bunker időbeli és térbeli fogságában.

Önéletrajz: Hargitai Tibor magyar-kanadai képzőművész. Fő témája az Idő-Tér-Élet hármasa. 2014 óta dolgozik ezen a koncepción. A *Dotart* nevű projektje egy interaktív installáció, amelyre láncsal rögzít egy filctollat, és ezt a közönség a vásznain használhatja. Alkotása inkluzív, interaktív, és arra törekszik, hogy megkérdőjelezze a dogmáinkat. 2016-ban alkotta meg a *Totem Nő* sorozatot, ahol maga a szabadon álló tárgy válik vonatkozási ponttá Időben, Térben és az Életben. Hargitai Budapesten született, jelenleg Torontóban él.

10. HERMANN GÉZA

Művészeti nyilatkozat: Miután nagyon mélyen érintett a Diefenbunker helyszínén tett látogatás, sok kérdés merült fel a történelemmel, a tér és az átalakítás céljával kapcsolatban. Feltevődött bennem a kérdés, hogy mi hiányzik ebből a zárt, önellátó térből. A kiállításra készített helyspecifikus installációmnak van egy interaktív összetevője, melynek célja egy olyan párbeszéd megteremtése, amely mind fizikai, mind pedig pszichológiai szempontból megkérdőjelezi a teret és a művészetet. „A pusztaság esztétikai közjáték helyett a művészet megtapasztalása sokkal inkább erkölcsi kalanddá válik.” Az *„Egy nukleáris bomba az egész napodat elronthatja”* című fémszekrénynek a tartalma a hidegháború témájával függ össze, utalva arra, hogy mi hiányzik a bunker állapotából és környezetéből. A szekrényen a kiállítás időtartama alatt szimbolikusan egy váza lesz napraforgóvirággal.

Ez az installáció felveti a kérdést: mi teszi különlegessé ezt a helyet, MI HIÁNYZIK?

Önéletrajz: Hermann Géza Magyarországon, Budapesten született. Az 1956-os forradalom idején menekült el hazájából, jelenleg a québeci Montrealban él és dolgozik. A hivatásos művész és tanár a Concordia Egyetemen szerezte alapfokozatú képzőművészeti oklevelét, míg pedagógusi diplomáját a McGill Egyetemen. Továbbképzés céljából Valentin Firsoff Shebaeff orosz ikonfestő mellett volt gyakornok. Díjnyertes tájépítészeti tervezőként – a szabadtéri szoborinstallációiban és festményeiben egyaránt – a környezetvédelmi témákat az ökológiával ötvözi. Hermann természeti elemekkel dolgozik, mikrokozmoszt alkotva az általa felújított kertekben és terepeken. Művei megtalálhatók kanadai, USA-beli, európai és ázsiai magángyűjteményekben. Montrealban a Galérie Bernard forgalmazza munkáit. Ugyancsak a Galerie Bernard képviseletében vesz részt a 2020 tavaszán megrendezett Papier kiállításon, amit a galériában egy kiállítás követ a nyár folyamán.

www.gezart.com, geza@gezart.com

11. JANKOVICS MÁRIA

Művészeti nyilatkozat: 1996-ban már a Saidye Bronfman Centre-ben készítettem selyemszitanyomatokat. A Diefenbunkerben kiállított munkáim kollográfia nyomatok. Ezek az expresszionista narratívák egyediek, mert sok kimart részből állnak. Az ilyen típusú kollográfiák kézírásokat tartalmazó ikonokhoz hasonlítanak. A nyomatokat olykor réz flitter körvonalazza, a tépett papír pedig egy másik dimenziót kölcsönöz. A Bibliothèque et Archives nationale du Québec több nyomatomat is megvásárolta. Bár az alkotás nagyon színes, introspektív témákat dolgoz fel.

Önéletrajz: 1993-ban Jankovics Mária a montreali World Trace Centre-ben második egyéni kiállítását nyitotta meg, mely nagy ellentmondást váltott ki, mivel a versek és egyéb írások mind angol nyelvűek voltak. Ezért arra kérték, hogy távolítsa el összes versét és egyebeket is. Erről a kiállításról a CFCF TV is közvetített, és bekerült a Gazette nevű újságba is. Ennek köszönhetően a kiállítás nagyon sikeres lett. Több kiállítása volt a Maison de la Culture NDG, Atelier Circulaire, Maison de la Culture Gatineau, Saidye Bronfman, Espace Trois Galerie, az ottawai Claude Bergeron keretében, valamint Sapporóban, Japánban. Alkotásai megtalálhatóak számos köz- és magángyűjteményben.

12. JOÓS JULIANNA

Művészeti nyilatkozat: Ez a nagyméretű, denevéreket ábrázoló szöttes-installáció annak a metaforája, hogy hogyan érezném magam, ha egy bunkerben kellene menedéket keresnem. Bár a Diefenbunkert arra a célra tervezték és építették, hogy megvédje a kanadai kormányt egy nukleáris háború esetén, azt hiszem, hogy bárki, aki menedéket keres hasonló földalatti környezetben, mindenképpen alkalmazkodásra kényszerül. A denevért szimbólumként választottam, mivel a negatívum szempontjából a fény ellensége, egy különc madár, ami mindent fordítva csinál, és mindent fejfelé néz, mint a lábánál fogva fellógatott ember. Pozitív szempögből nézve a tisztánlátás szimbóluma: egy lény, amely lát a sötétben, amikor az éjszaka a világ többi részét elfedi. A *Harc a sötétséggel* című alkotás egyaránt személyes és politikai. A túlélésről, de a látomásokról is szól.

Önéletrajz: A magyar gyökerekkel rendelkező kanadai művész, Joós Julianna Montrealban él és dolgozik. 1996-ban képzőművészeti mesterfokú diplomát szerzett az Université du Québec à Montréal Egyetemen. Jelenleg a Dawson College-ben tanít. Miután hosszú éveket foglalkozott sokszorosító grafikával, 2004-ben elkezdte a jacquard szövést. Harminc egyéni kiállítása volt, és több mint kétszáz csoportos kiállításon vett részt világszerte. Két nemzetközi díjat nyert:

- 2005 Purchase Award Premio Consorzio Brachetto d'Acqui: VIIème Biennale Internazionale dell'Incisione, ACQUI TERME, Olaszország

- 2002 First Prize Voir Grand, Biennale d'estampe grand format de l'Atelier Circulaire, Montreal, Kanada

<http://www.julianna.jujoos.net>

Ellentétes oldal: *Harc a sötétséggel*

13. JOÓS SUZANNE

Művészeti nyilatkozat: Legújabb munkámban a kartográfiát a multikulturalitás és a dezorientáció lencséin keresztül közelítem meg. Bevándorlók gyermekeként a térkép gyakran a távoli vidékekről való álmodozás és a terület fogalma kettősségét eredményezte a munkámban. A *Dezorientáció* című festmény egy olyan tereprajzot ábrázol, amely különböző, egymást keresztező, kitalált ösvényeket mutat be anélkül, hogy azok egy adott helyre vezetnének. A szemlélőt arra invitálja, hogy feledkezzen bele ebbe a helyrajzba anélkül, hogy választania kellene egy bizonyos irányvonalat. Ez a szokatlan tér feltárja a kitelepítés és a határ fogalmát. Megalkotom továbbá a saját képi kódjaimat, melyek felfedik a mikro- és makroszkópikus, a magán és a köz közötti összefüggéseket. A vándorlás intim fogalma részét képezi a kutatásomnak és az erre a kiállításra előterjesztett művemnek.

Önéletrajz: Joós Suzanne Montrealban él és dolgozik. Munkáit számos egyéni kiállításon bemutatták Kanadában a Centre Culturel Henri Lemieux-ben (Montreal, 2017) a városalapítás 375. évfordulóján, az Occurrence-ben (Montreal, 2016) és a Voix Visuelle-ben (Ottawa, 2014). Munkái fellelhetők számos olyan közgyűjteményben, mint például a Musée national des beaux-arts du Québec. Szépművészeti mesterfokú diplomáját a University of Québec of Montreal (2004) keretében szerezte, és számos ösztöndíjat nyert el a Canada Council for the Arts és a Conseil des arts et des lettres du Québec által kiírt pályázatok révén.

14. KAPÁS TOM

Művészeti nyilatkozat: A televízió egyenesen az otthonomba juttatta el a hidegháború eseményeit. Kint, a világ dübörgő színpadán két óriás versengett a felsőbbrendűségért, miközben otthonunkban két másfajta erő: a néhai szüleim – mindketten hidegháborús menekültek. A rendkívüli makacssággal tetézett, megrögzött gondolkodásmódokból merítő szembesítéseket rakétákként kilőtt szavak jellemezték, amelyeknek nukleáris hatása volt. A következmény hosszú csend lett, mely éppoly bénító volt, mint maga a sugárzás. A veszekedések közé enyhülést hozó időszakok ékelődtek.

A bunkerem színes téglákból épült...

Így élesztem fel és rajzolom meg szüleim Erdélyhez szóló panaszát, amely egykor festékként használta anyám véréét és hamvait, apám által összetákolta keretben.

Önéletrajz: Kapás Tom egy québeci kisvárosban született. 17 évesen a St-Lawrence College of Applied Arts and Technology-ban tanult. Miután befejezte tanulmányait, különböző stúdióknál és ügynökségeknél dolgozott, míg végül szabadúszó illusztrátor lett. Munkái a

televízióban (*Le retour*), kanadai postai bélyegzőn (Bombardier) és olyan folyóiratokban jelentek meg, mint a *The Washington Post* és a *Reader's Digest*. Két díjnyertes gyermekkönyvet készített: *The Cowboy Kid*, *Les petits souliers*. Jelenleg egy harmadik könyvön dolgozik. A Kanadai-Magyar Művészek Közösségének tagjaként Kapás Tom csoportos kiállításokon Montrealban és New Brunswickban vett részt.

Ellentétes oldal: *Vér, fa és hamvak*

15. KECZÁN-EBOS MARY

Művészeti nyilatkozat: A kulturális identitás háztartási élelmiszer- és textilanyagok segítségével megvalósított felfedezése visszatérő témám. Munkámra mindig is az identitással – főleg etnikai és nemzeti identitással – való foglalkozás eszközeként tekintettem.

Mint kívülálló kanadai bevándorlók lánya, akik maguk is gyakran lenézik a nyíradonyi romákat, miközben azon tűnődtek, hogy vajon nem folyik-e az ő ereikben is roma vér, késztetést érzek arra, hogy megértem az írott történelemmel nem rendelkező népek eredetét.

Önéletrajz: Dr. Keczán-Ebos Mary gyakorló művész, kurátor, író és tanár. Disszertációját Julia Margaret Cameron's Ceylonese Photographs címmel a torontói York University Women's Studies szakán védte meg. A McMaster University-n diplomáját kitüntetéssel szerezte meg művészet és művészettörténet, valamint angol szakon. A University of Toronto-n szerzett mesterfokú diplomát, a Ryerson Polytechnic-on pedig design szakon végzett. Két évig elnöke, négy évig pedig igazgatósági tagja volt a Hamilton Artists Inc.-nek. Továbbá mentori szerepkört töltött be a CEMENT (Cross Cultural Mentoring Program) nevű programban, melyet a Federal Heritage Ministry támogatott. Számos egyéni és csoportos kiállításon vett részt. Évekig volt társelnöke a Bay Area Arts Collective-nek, valamint alapító tagja a Bay Area Artists for Women's Art-nak. 2009-ben társkurátora volt a CHAC Re:InSitu kanadai-magyar kiállításoknak.

mebos@cogeco.ca

16. KESZEI J. ATTILA

Művészeti nyilatkozat: Kanadai bevándorlóként itt ráleltem a művészi érzéseim kifejezésének a szabadságára, amiről a vasfüggöny mögött szó sem lehetett abban az időben, amikor a Diefenbunker épült. Mivel a kommunisták ellenőrzés alatt tartották a felvételi eljárást, nem tartoztam „az elég jó jelentkező” kategóriába ahhoz, hogy felvegyenek a képzőművészeti akadémiára. A vallással, társadalommal és tudománnyal kapcsolatos gondolataim kifejezésének igénye arra kényszerített, hogy egy egyhónapos olaszországi látogatást követően ne térjek vissza Magyarországra. Kilenc hónapba telt, mire megkaptam a kanadai bevándorláshoz szükséges papírokat mintegy 46 évvel ezelőtt.

Véleményem szerint a művészet a művész életének a megnyilvánulása az alkotás idején. Következésképpen a művészet figuratívan ábrázolja a művészt körülvevő világot, és – a társadalom cselekedeteit rögzítve – barométerként működik. Úgy vélem, hogy egy jó műalkotáson keresztül a közönség felé bizonyos gondolatokat vagy érzéseket lehet közvetíteni, és így azt az életben jótékonyan lehet felhasználni.

Önéletrajz: Keszei Attila József Magyarországon született 1947-ben, és Budapesten szerzett mérnöki diplomát. 1974 óta Torontóban él és dolgozik. Szobrász és tíz éve szobrászatot tanít a Jewish Community Centre-ben. Tagja a Kanadai Szobrász Társaságnak (Sculptor Society of Canada), az Ontariói Művésztársaságnak (Ontario Society of Artists), és aktív tagja a Kanadai-Magyar Képzőművészek Egyesületének. Keszei Attila munkáival részt vett mind egyéni, mind pedig csoportos kiállításokon Kanadában, USA-ban, Finnországban, Németországban, Olaszországban és Magyarországon. Munkáiért számos díjban részesült, beleértve az olaszországi Ravenna város Aranymédál (Gold Medal Award), valamint a Kanadai-magyar Örökség (Canadian-Hungarian Heritage Fund Award) díjakat. A közelmúltban tizennégy darabból álló „Walk to Golgota” raku kerámia sorozatát a Toronto belvárosában található kétszáz éves St. James katedrálisban szentelték fel.

Munkái megtekinthetők a www.arterrastudio.com honlapon.

17. KLUGERMAN JUDIT

Művészeti nyilatkozat: A Diefenbunker ablakok nélküli, hideg terében sétálva úgy éreztem, hogy az itt kiállított alkotások – vizuális és pszichológiai szempontból egyaránt – sötétek és komorak kell, hogy legyenek. A korszak, amit ez az építmény képvisel, inkább a szüleimnek, mint nekem volt félelmetes időszak. Valahogy mindig biztonságban éreztem magam velük, még akkor is, amikor az éjszaka közepén illegálisan léptük át a magyar határt. A „Május 15–26” címet viselő emlékező sorozatom két év különbséggel, májusban bekövetkezett haláluk után született. Helyénvalónak tűnik, hogy a Diefenbunkerben tisztelegjek előttük.

Önéletrajz: Klugerman Judith Budapesten, Magyarországon született. Jelenleg Montrealban, Québecben él és dolgozik. A montreali Concordia Egyetemen képzőművészeti oklevelet, művészeti tanári diplomát és mesterfokú diplomát sokszorosító grafika területen szerzett. Festő, sokszorosító grafikus és képzőművészeti oktató. Alkotásait kiállították Kanadában, Európában, Peruban, Ausztráliában, Új-Zélandon, Kínában, Hong Kongban és az Egyesült Államokban. Számos díjban részesült sokszorosító grafika területen. Munkái olyan művészeti kiadványokban jelentek meg, mint az „esse” és a „Printmaking Today”. Munkái több jelentős köz- és magángyűjteményt gazdagítanak. Klugerman Judith munkáit Montrealban a Galerie Circulaire, Torontóban pedig az Open Studio forgalmazza.

klugerman@sympatico.ca

18. KOCSIS BRIGITTA

Művészi nyilatkozat: Munkám egyéni perspektívát kínál, mivel 1989-ben, a kommunista korszak végén hagytam el Magyarországot, ezzel együtt pedig a kitelepítést és kirekesztett életet választottam. Támogatom a megsebzettet, a megtörtet és a jogfosztottat. Munkámban a realizmus, az illusztráció és a kifejező festői gesztusok ötvöződnek, továbbá a szerves és mesterséges átalakulás alatt levő testek ábrázolására fókuszál. A reneszánsz stílusú hibrid aktok szembe szállnak a szexuális és kulturális kategorizálással, miközben a testet részben képzeletbeli, részben pedig fogalmi úton újra definiálják. A kiborg és a prosztetikus fogalmakat vizsgálva, ezek a figurák a humán és poszthumán, a biotechnológiai és szexualizált testek, valamint a divatipar és az anime között léteznek.

Önéletrajz: Kocsis Brigitta magyarországi születésű kanadai kortárs képzőművész. Leginkább nagyméretű festményeiről ismert, melyek az emberi test és környezete változó koncepcióit vizsgálják. Kocsis munkáit országos és nemzetközi, csoportos és egyéni kiállításokon egyaránt bemutatták: Geneva Art Biennale, Genf; Balassi Intézet, Finnország; Szegedi Tudományegyetem, Magyarország; Harcourt House, Edmonton; Burnaby Art Gallery, Burnaby; Grunt Gallery, Vancouver; Brooklyn Expo Center, New York; Outremont Art Gallery, Montreal. 2010-ben 5 hónapot töltött alkotással Párizsban és Berlinben, továbbá számos ösztöndíj és díj tulajdonosa. A legutóbbi „Contingent Bodies” című sorozatát a Grunt Gallery katalógusában tették közzé. Jelenleg Montrealban és Vancouverben él és dolgozik.

19. MINA MARGARETA

Művészeti nyilatkozat: Olyan világban élünk, ahol a tárgyak többsége nélkül – egyénként vagy fajként – nem maradnánk életben. A magas képzettség, azaz többet tudni a kevesebbéről, oda vezetett, hogy önmagában egyetlen egyén sem képes túlélni egy apokaliptikus eseményt. A túléléshez szükséges minimális feltételek megteremtéséhez (élelem, víz, óvóhely, egészségügyi ellátás stb.) szükség van sok egyén tudásának az egyesítésére. A kofferes installáció a tárgyi és szellemi kultúra és örökség szintézisének a szimbóluma – **minden, amire a bunkerben szükségünk lenne, és amit magunkkal vinnénk.** A ládába berakott dolgok több generációt hidalnak át, így hozva létre a történelmi fejlődés, időbeli mozgás és folytonosság fonálát.

Önéletrajz: Mina Margareta Erdélyből (Románia) származó tervező, kézműves és famérnök, aki az ecsetet és az AutoCAD programot ugyanolyan könnyedséggel kezeli. Alkotói közege az etnikai ihletésű, virágokkal aprólékosan és gazdagon díszített festett bútor, amihez tejfestéket, akrilfestéket, valamint olajokat és viaszokat alkalmaz. Margareta a hagyományörző bútorfestést Bartos József kézműves mestertől tanulta szülővárosában, Brassóban. Margareta bútorait több romániai múzeumban, valamint kézműves vásárokon állították ki (Románia, Magyarország, Németország és Kanada). Margareta Pointe-Claire-ben él férjével és lányával.

20. PALLAY EMMA

Művészeti nyilatkozat: Műalkotásaimon keresztül a törekenységet és az instabilitást kutatom azzal a céllal, hogy a természetet nosztalgikus módon ábrázoljam. A „White Rot” (fehér rothadás: az ábrázolt gomba neve) című alkotásomhoz fagombák fényképét és fotógravúrját használtam, hogy olyan darabot alkossak, ami tükrözi a környezet pusztulását. A sötét tömegek gombák, melyek egy beteg fa nedves törzsét fogják közre. A többrétegű képeket nem lehet könnyen felismerni, az összemosódottság pedig ellenérzetet kelt. Az alkotás nem egy történet elmesélésével, hanem az arra való utalással próbál meg feszültséget kifejezni, mindezt pedig a laza arany színű tónusok kontrasztján és a zsúfolt formák káoszán keresztül.

Önéletrajz: Pally Emma multidiszciplináris művész 1995-ben született a québeci Pointe-Claire-ben. A Concordia Egyetemen tanult, ahol a Képzőművészeti Karon, sokszorosító grafika főszakon kitüntetéssel végzett 2018-ban. Jelenleg Montrealban él és dolgozik, továbbá az Atelier Circulaire művészek által fenntartott és a nyomtatott művészetnek szentelt központ tagja.

21. SIPOS SÁNDOR

Művészi nyilatkozat: A nyugati pszichében az úgynevezett hidegháborús korszak torz és rémisztő képeket festett a Földön élő minden élőlényről. A bizonytalanság és a félelem arra készítette a Kelet-Európából disszidáló értelmiségieket, hogy nyugaton keressenek menedéket. Az irodalmi sci-fi műfaja kezdett kibontakozni. Az emberek először értették meg, hogy a Földet el lehet pusztítani egy apró mozdulattal, egy gombnyomással a Nukleáris Arzenálon. Projektem egy atomkatasztrófa lehetőségének vizuális projekciója. A kollektív képzeletvilágban ez az emberiség történelmének teljes – többek között a művészet – elvesztését jelentené. Ez a fenyegető katasztrófa játszódott le a '60-as, '70-es és '80-as években, háttérben az kommunista diktatúrákkal Európában és máshol, ellentétben a nyugati hippi mozgalommal, ami „Békére és szerelemre” szólított fel.

Önéletrajz: Sipos Sándor magyar származású művész Romániában született, és jelenleg Montrealban, Québecben él és dolgozik. A romániai Ion Andreescu Művészeti Akadémián szerzett diplomát szobrász és tanár szakon. Montrealban grafikát és illusztrációt tanult. Sipos Sándor festő és multimédiás művész, akiről a legjobb jellemzést John K. Grande műkritikus írta a Sandor Sipos-A Meta-Visual Artist címmel: „Sipos Sándor művészetét az intrakulturális, interkulturális és ösztörténelmi kiindulópont tudat alatti társításának meggyőző ereje jellemzi... Ezek a megnyilvánulások épp annyira szólnak kulturális azonosulásról és kiindulópontokról, mint a fantázia projekciójáról és az identitás kifejezőmódjainak figuratív absztrakciókban történő felleléséről...”

Sipos Sándor részt vett egyéni és csoportos kiállításokon Kanadában, Magyarországon, Romániában és Olaszországban.

22. SZABÓ-BUTLER SHEILA

Művészeti nyilatkozat: Gyermekként a „művészet” szónak számomra nem volt egy konkrét jelentése, bár élénken emlékszem tárgyakra és képekre, amikről azt feltételeztem, hogy

műtárgyak. Egy öt festményből álló frízt készítettem a gyermekkori emlékeimre való visszatekintésként. I.) Emlékszem, hogy iskolám folyosójának a falain klasszikus mítoszokat és történelmet ábrázoló szövött falikárpit függött. II.) A fogorvosom irodájában volt egy kicsi bekeretezett kép, amit gyermekként félelmetesnek találtam, de később rájöttem, hogy egy boncolást ábrázolt. III.) A Pennsylvania állambeli Pittsburgh városban nőttem fel, amely az USA-beli acélipar része volt. Egyik nyáron az Allegheny County Fair-en egy művész megmutatta Joe Magaracnak az acélmunkás képzeletbeli hőstét ábrázoló festményét, aki a megolvasztott acéltömböt a pusztá kezeivel hajlítja meg. IV.) A Princeton Egyetemen képzett presbiteriánus lelkészünk a templom ólomüveg ablakait tárlatvezetés kíséretében mutatta be az idősebb gyerekeknek. V.) Nagymamám házában volt egy berámázott festmény, amiről azt gondoltam, hogy a poklot ábrázolja. Később, amikor a moziban a westernfilmekben cowboyokat láttam lovagolni a naplementében, rájöttem, hogy a nagymamám képe a sivatagi naplementét ábrázolja.

Önéletrajz: Szabó-Butler Sheila Torontóban, Ontarióban él és dolgozik. Egyéni és csoportos kiállításokon vett részt Kanadában és külföldön. 1969 óta dolgozik együtt a kanadai sarkvidékhez tartozó nunavuti Baker Lake környéki inuit művészekkel. Alkotásaival, valamint az inuit és dél-kanadai művészek munkáival együtt kiállítások útján vett részt Art and Cold Cash (Művészet és készpénz) címmel a torontói YYY Arts Publishing gondozásában megjelent könyv kíséretében. 2003-ban Budapesten a Dorottya Galériában *Girls and Guns* címmel volt kiállítása. Munkái megtalálhatóak többek között a Kanadai Nemzeti Galéria és a University of Toronto gyűjteményeiben. Munkáját támogatja a Canada Council for the Arts, a Manitoba Arts Council és az Ontario Arts Council.

sbutler@uwo.ca

23. SZILASI ANDREA

Művészeti nyilatkozat: Szilasi Andrea *Skull Tunnel* (Koponyaalagút) című munkája egy kezekről készített fénykép, melyek egy vízzel teli fürdőkádban lévő tükör felett egy koponyát tartanak. Áttetsző fekete formák alagutakat és folyosókat alkotnak a fénykép felszínén, melyek felé a kezek kinyúlnak, hogy megfogják a koponyát.

Három felszín lebeg együtt: maga a fénykép felülete, ahol a fekete formák fekszenek, a víz felszíne és a tükör felszíne, ahol a koponya és a kezek találkoznak egymás tükörképeivel. Ezeken az egymásra tevődő rétegen keresztül merülünk alá a túlvilág és a halál sötét mezsgyéjére.

Önéletrajz: Szilasi Andrea Montrealban él és dolgozik. 1991-ben a Concordia Egyetemen szerzett alapfokozatú oklevelet festészet és rajz szakon, majd mesteri fokozatot fényképészetből 2016-ban. Alapfokozatú diplomát szerzett továbbá filmművészetből és francia nyelv és irodalomból a Torontói Egyetemen (1988). Szilasi Andrea fényképekkel dolgozó művész, kinek munkái fényképészeti közegben vizsgálják az emberi test ábrázolását.

Szilasi Andrea munkáit számos köz- és magángyűjtemény őrzi, beleértve a Montreali Szépművészeti Múzeumot, a Kanadai Nemzeti Galériát és a Québeci Nemzeti Szépművészeti Múzeumot.

24. SZILASI GÁBOR

Művészeti nyilatkozat: Mintegy reakcióként az 1956-os budapesti forradalomra, magamhoz vettem a kis Zorkij fényképezőgépet, a '40-es évek Leica kamerájának a másolatát, és az utcákat jártam. Vigyázva, hogy elkerüljem a lövöldözéseket, az embereknek a várost megszálló szovjet csapatok jelenlétére adott reakcióját fényképeztem. Ez volt az első eset, hogy megfordult a fejemben, hogy egy képsorozatot készítsek, amit azóta is minden évben megcsinálok. Az emberek az elnyomás elleni haragjukat fejezték ki azzal, hogy ledöntötték és megsemmisítették Sztálin szobrát, felborították az utcán parkoló autókat és kommunista könyveket égettek.

Önéletrajz: Szilasi Gábor 1928-ban született Budapesten, Magyarországon. 1957-ben érkezett Kanadába, és 1959-ben Montrealban telepedett le. 1970-ben az autodidakta fényképész Szilasi Gábort az Office du film du Québec alkalmazta, hogy dokumentálja a tartomány vidéki területeit. Charlevoix-ról készült fényképei országos elismerést hoztak. Szilasi Gábor azt nyilatkozta: „Fő érdeklődési köröm mindig is az emberek és környezetük volt, beleértve a portrékat, belső tereket és az építészetet.” 1990-ben a Montreali Szépművészeti Múzeum megbízta, hogy egy fényképsorozatot készítsen Claud Monet kertjéről Giverny-ben, Franciaországban. 1997-ben a Montreali Szépművészeti Múzeumban kiállítás nyílt Szilasi Gábor: Fényképek 1954-1996, egy retrospektív tárlat címmel. 2003-ban a Les Impatiens-ben egy pszichiátriai betegségekkel küzdő embereket foglalkoztató művészetterápiás központban kezdett el fényképeket készíteni, „ahol – portrékat és önarcképeket készítve – a művész és a résztvevők felváltva próbálták ki az alany és a fényképész szerepét.” Szilasi Gábor 50 éves munkáját bemutató retrospektív kiállítás nyílt 2009-ben Montreal vonzáskörében és az Ottawai Nemzeti Galériában. Szilasi Gábor 1971-től 1980-ig a Collège du Vieux Montréal-ban, 1980-tól 1995-ig pedig a Concordia Egyetemen tanított. A Canada Council és a Province of Québec számos művészeti díjban részesítette. 2010-ben a Govenor General's Award in Visual and Media Arts díjat nyerte el.

gaborszilasi@videotron.ca, Képviselő: art45sv@gmail.com

25. TAKÁCS ERIKA

Művészeti nyilatkozat: A hidegháborús korszakban a keleti blokk szocialista kormányai elrendelték a cenzúrát és a félretájékoztatást, a felügyeletet, az utazás, a szólás- és vallásszabadság korlátozását. Ennek ellenére egy maroknyi nyugati rádióállomás, főként a Szabad Európa Rádió és az Amerika Hangja, át tudta törni a kormányzati tájékoztatást.

Romániában súlyos volt az élelmiszerhiány, az áramkimaradás, továbbá melegvízhasználatkorlátozás volt érvényben. Kellő tájékoztatás hiányában az emberek egyre inkább a nyugati rádióállomások adásait keresték. Bár a rádióhullámokat a kormány zavarta, a megfelelő időjárási viszonyok lehetővé tették, hogy a vasfüggöny túloldalán a hangok hallhatóvá váljanak.

A „Szabad Európa Rádió” egy személyes gyermekkori tapasztalatomat meséli el Romániában. Ahhoz, hogy az adás hallható legyen, a hordozható rádiót a konyhaablak alá, a hőszigetelőre kellett tenni. A család éjszakákon keresztül a kis rádió köré kuporodott. A pislákoló gyertyaláng és a gáztűzhelyből eredő elégtelen fűtés volt a valóság, a rádió pedig egy szebb jövő álma.

Önéletrajz: Takács Erika szobrász Oshawában él. Erdélyben született és nőtt fel, majd a húszas évei elején kivándorolt Kanadába. Főképp papírmáséval szeret dolgozni. Mind a klasszikus, mind pedig a kortárs megközelítés hatással van rá, miközben Erika a belső világát mindenekelőtt a figurán keresztül fedezi fel.

„Célom, hogy egy megváltoztatott valóságot idézzek fel, mely nem arra hivatott, hogy megfeleljen vagy vetekedjen az általam tapasztalattal, hanem hogy az én kevésbé vizsgált oldalához vezessen el, ahol a titokzatos ismeretlenek lakoznak”.

Erika rendszeresen vesz részt egyéni, kollaboratív és csoportos kiállításokon Durham régióban, és másutt.

Ellentétes oldal: *Szabad Európa Rádió*

26. TÖRS VIVIAN

Művészeti nyilatkozat: Ez a kép egy fehér szőrmekabátos idős hölgy portréja. Arca fáradt, szemei szomorúak, de az arckifejezése dacot, valamint a fatalizmus és irónia tipikusan magyar kombinációját sugározza. Élete sorozatos katasztrófáinak a túlélője. A 20. században a magyarok különböző társadalmi felfordulásokat éltek át – a háborúktól az orosz megszállásig. Aztán 1956 októberében a magyarok hihetetlen módon fellázadtak a szovjet elnyomók ellen. Ennek következtében negyedmillióan menekültek nyugatra a szabadság reményében.

Az új ezredévben magát a nyugatot fenyegetik azok az erők, melyektől egykor a magyarok szenvedtek. Új tekintélyelvű mozgalmak keletkeznek, a megszegényítés, korlátozás, fenyegetés és erőszak ugyanazon régi taktikáját használva. Lelkes támogatóiknak nincsenek emlékeik vagy tapasztalataik arról, hogy mit jelent állandó félelemben élni. Az utolsó néhány túlélő a 21. században kénytelen a legnagyobb terhet hordozni – a már elhunytak felhalmozódott emlékeit, és azt a hatalmas feladatot, hogy tapasztalataikat megosszák azokkal, akik azt hiszik, hogy erről többet tudnak.

Önéletrajz: Törs Vivian Montrealban született magyar menekült szülők gyermekeként. Kiskorában megtanulta, hogy a szabadság érték, ugyanakkor pedig törekeny. Az emlékezés

felelőssége és a múltbeli leckék mélyen áthatják munkáját. Törs Vivian munkáit többek között ottawai és montreali galériákban állították ki. Elnyerte a Canada Council for the Arts, az Ontario Arts Council és a City of Ottawa ösztöndíjakat. 2019 áprilisában elvégzett egy kétéves képzést fejezett be fotóművészet és alkotás szakon az Ottawai The School of the Photographic Arts kötelékében, ahol kiemelkedő teljesítményéért átvehette a Consecutive Awards of Visual Merit díjat portfólió-készítés területen. Törs Vivian diplomát szerzett továbbá művészettörténet és tanár szakon. Emellett művészeti író és szerkesztő.

viviantörs.com.

Ellentétes oldal: *Törs Vivian. 21. századi túlélő (Anyukám)*
(2020., pigmentnyomat negatív papírról archív papírra, acél
gyapjú, szuvenírek, 107 x 91 cm)

27. ZÓNI ÁGI

Művészeti nyilatkozat: Ez a projekt az emberek identitásával, múltjával, jelenével foglalkozik, és azt az üzenetet közvetíti felénk, hogy ha erősségé változtatjuk rettegésünket, akkor azt le tudjuk győzni. Azonkívül vizsgálja, hogyan lehet megbékélni a bevándorlóléttel. Az installáció négy edényből áll. Az egyik menekült nagynéném történetét meséli el. Ez a történet rá van írva az edényre: az, hogy hogyan „gyógyul” annak ellenére, hogy sokszor „össze volt törve”. Kintsugi-stílusú javítást használtam életének mintegy metaforájaként: hogyan „gyógyul”, habár a „törések” még mindig láthatóak. Az edényeket vékony porcelánlapok fedik, és a száradás közben fellépő nyomás következtében a rétegek repedezni fognak, ami miatt a darabok lehullanak, és új színek, új szavak jelennek meg.

Önéletrajz: Zóni Ágnes az egykor Magyarországhoz, jelenleg Szerbiához tartozó Szabadkán született. 1967-ben vándorolt ki Kanadába. Atelier de Ceramique Ágnes Zóni név alatt alapította meg stúdióját 1981-ben. St. Lazare-ban (Québec) él és dolgozik. Több kerámia és porcelán tanfolyamon és műhelyen vett részt, ez igazolja kötődését ezekhez az anyagokhoz, továbbá rajzot, festészetet és művészettörténetet is tanult, a többféle technika alkalmazása pedig innovatív és kreatív stílusának kiforrásához vezetett. Columbus-ban (Ohio, USA) díjat vett át, munkáit pedig Montrealban, Québec City-ben, Torontóban, Ottawában, Fort Worth-ben (Texas, USA) és Magyarországon is kiállították.

28. ZSAKÓ DÁVID

Művészeti nyilatkozat: A bunker alapelve a megóvás. Bolygónk ökoszisztémájának egyre fokozódó romlása és azon emberek ideológiai meggyőződéseinek a növekvő megosztottsága, akik rendelkeznek hatáskörrel arra, hogy értelmes változást foganatosítsanak, kudarchoz vezetett, hiszen mindmáig elmaradt a védelem biztosítása.

„Baphomet” című alkotásom közvetlenül kapcsolódik ezekhez a témákhoz. „Baphomet” részben tudományos projekt, részben tervezési gyakorlat, részben pedig szociológiai vizsgálat,

amihez kísérleti fényképeszeti technikákat alkalmaztam. Az általam felhasznált minden forrásanyag élettelen és romlandó. Munkámon keresztül a mintadarabjaimat lényegében az előre látható élettartamon túl őrzöm meg, miközben vizuális kialakítással ideológiai meggyőződések vizsgálók. Az alkotás két szinten működik: távolról egészként kell megfigyelni, majd pedig a vizsgálatot érdemes közvetlen közlelről folytatni.

Önéletrajz: Zsakó Dávid Budapesten, Magyarországon született, jelenleg pedig a kanadai tengerészeti tartományokban (The Maritimes) él és dolgozik. Képzőművészeti alapfokozatú diplomáját fényképeszet szakon szerezte a NSCAD Egyetemen, a DArTT Institute keretén belül pedig Web Design szakon. Zsakó Dávid legutóbbi munkája egy digitális fotóösszeállításokból áll, mely a témát a fényfestészet alternatív eszközeivel járja körül. Műalkotása részben tudományos projekt, részben tervezési gyakorlat. A kísérleti fotózást arra használja, hogy olyan időtlen természeti élményeket szerezzen, mint az alkotás, a megsemmisítés és újraalkotás, hangsúlyozva a mikro és makro, a szép és groteszk közötti küzdelmet. Zsakó Dávid kiállította munkáit Kanadában és Magyarországon, továbbá azok olyan kiadványokban jelentek meg, mint a New York Arts Magazine, a View és az Iniciativa Colectiva.

Ellentétes oldal: *Baphomet*

Info: Kanadai-Magyar Muveszek Kozossege: CHACcanada.org